

dette, for at vise, hvor brændende dette Spørgsmaal har været for 20—30 Aar siden. Nu lyde Tonerne anderledes, ikke saa, at den Betragtning ikke er fremme, at de økonomiske Pengeanvendelser skulde fuldt ud paabyrdes Budgettets Balance. Tværtimod, jeg synes næsten, at jeg er den eneste nu, der gør den gamle Betragtning gældende, som har været hævdet her i Folketinget fra 70erne af, men det synes at være saa fremmed for den Betragtning, det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) gjorde gældende, at han end ikke kunde forstaa den Beregning, jeg opstillede. Han glædede sig lun over, at vi begge tilfældig kunde mødes i samme Resultat. Denne Samstemning er mig naturligtvis meget kær, men jeg vilde sætte endnu mere Pris paa, om det ærede Medlem var kommen til samme Resultat ad samme Beregningsvej som jeg, fordi det er den, vi have fulgt siden 1870 indtil nu. Efter at der længe var stridt saaledes, at man paa den ene Side sagde, at alle økonomiske Pengeanvendelser skulde paabyrdes Budgettet fuldt ud, medens man paa den anden Side hævdede den stik modsatte Betragtning, at alt, hvad man paa den Maade forlangte af Formueanvendelse, fuldstændig skulde holdes uden for Budgettet, efter at disse Modsatninger, som sagt, havde bekæmpet hinanden gennem Aarene, naaede man til et Kompromis, som er godkendt af de daværende Regeringer, og som benyttes af Regeringen i den finansielle Balanceopgørelse Aar for Aar endnu til de seneste Aar. Jeg erkender, at det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) bliver i det gamle Spor ved, skønt med sin Tvivl, at erkende, at det er gammel Praksis, naar vi nemlig gaa Halvvejen og erkender, at fuldt ud kunne disse Udgifter ikke paabyrdes Budgettet, men delvis maa det ske, og det finder sit Udtryk derved, at disse Penge, der anvendes paa § 27 til Udvidelser og Forøgelse af bestaaende Anlæg, halveres, naar man gør Budgetbalancen op. Jeg ønsker udtrykkelig at gøre opmærksom derpaa, da der jo nu er saa mange ny Medlemmer til Stede, som jeg vil opfordre til at gøre sig bekendte med de indgaaende Forhandlinger, som denne Sag i sin Tid var Genstand for, og jeg tror, det er rigtigt, at man opretholder det Standpunkt, som altsaa er blevet til efter langvarige Kampe med Hensyn til Budgettets Opgørelse. Maa jeg indstyre, at ved denne Balanceopgørelse bliver der jo ikke Spørgsmaal om disponible Midler. Stiller man det Hensyn op alene og spørger om, hvad der er disponibelt, er det jo givet, at de Midler, der een Gang have faaet den og

den Anvendelse, ikke atter kunne anvendes om igen. Men naar man spørger, hvorledes er vor Formuestilling, hvorledes er i den Henseende den finansielle Balance, hvorledes er Stats-Samfundet gaaet frem i økonomisk Henseende, for saa vidt det kan maales med Finanslovens Maalestok, saa er det den Opgørelse, vi have været vante til at foretage, og som jeg tror, det er rigtigt, at vi opretholde. Det ærede Medlem for Aalborg indvandt imod vort Budget i Umindelighed, at der forestod store økonomiske eller uproduktive Pengeanvendelser, Udgifter til Bygninger eller liget, som vi maatte have Midler til at afholde, og han nævnte i den Henseende forstelligt, hvis Nødvendighed vistnok er uden for Tvivl. Der er vistnok over for disse Opgaver ingen bedre Penge at anvende end dem, som ere opsamlende i Statskassereholdningen, og derfor tror jeg ikke, at dette Hensyn behøver paa nogen Maade at skræmme os over for de fremtidige Budgetter, thi hvad vi ville anvende paa den Maade til rent ekstraordinære og uproduktive Anlæg, dertil egner Statskassens disponible Beholdning sig meget godt. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og derefter endnu stærkere det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) have draget til Fjæls mod Muligheden af en kommende Fortsættelse af Statsgældskonverteringen. Dette giver mig Anledning til at fremkomme med et Indlæg i modsat Retning. Jeg tror, at alle ville med mig erkende, at der ikke er stet noget Skridt af større Virkning i Retning af Nedbringelse af Rentefoden her til Lands end Statsgældskonverteringen i 1894 — tror jeg det var. Men naar det ærede Medlem fra Fredensborg stærkt gør gældende, at det er en Begunstigelse, der kun kommer Grundejerne til gode, saa er dette jo en stor Misforslaaelse. Den Virkning, som Statsgældskonverteringen har haft paa Rentefoden her i Landet, har ingenlunde alene begunstiget Grundejerne, men enhver Forretningsdrift i Landet, der overhovedet skal bruge Penge, hvad enten det er en Næring af den ene eller den anden Art, og jeg tror, at man med Rette kan slutte sig til den højtærede Finansminister, som en Gang har udtalt og vistnok ogsaa forleden Dag vedkendte sig, at Hensynet til Landets Næringer og Erhverv, altsaa Arbejdet her i Landet, altid maa gaa forud for Hensynet til dem, som kun have at leve af Rentepenge. Jeg tror, det vilde have været særdeles rigtigt, om man allerede i Fjor havde benyttet de Chancer, de Konjunkturer, som da endnu vare til Stede, for at genoptage Konverteringsarbejdet. Jeg